

РЕШЕНИЕ

№ 12380

гр. София, 09.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Яни Костов, като разглежда дело номер **809** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. М. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 26, чрез адвокат Н. Д. срещу Решение № 5357 от 11.12.2024 г., постановено по НАХД № 20241110215551/2024 г. описа на Софийски районен съд (СРС), 122 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24-4332-005969 от 21.03.2024 г., издадено Д. Д. на длъжност - началник сектор в СДВР – отдел „Пътна полиция“ (ОПП), с което на М. М. С. за извършено административно нарушение на нормата на чл. 139, ал. 1, т. 1 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) на основание чл. 179, ал. 6, т.2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 200.00 лева.

В сезиращата съда касационна жалба са развити оплаквания за необоснованост на съдебното решение, порочно и постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, включително и относно събирането и оценката на доказателствения материал. Твърди се, че в съдебно заседание по делото са разпитани актосъставителя и свидетеля по акта, които очертават различна от описаната в НП фактическа обстановка, за която касаторът не е бил санкциониран. На следващо място

се изразява становище, че наказателно постановление е незаконосъобразно, издадено при нарушение на материалноправни норми и при съществени процесуални нарушения. Моли съда да се произнесете с решение, с което да бъде отменено Решение № 5357 от 11 декември 2024 г. на СРС.

В съдебно заседание, касаторът - М. М. С., редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Н. Д. с приложено пълномощно, поддържа касационната жалба по изложени съображения в нея. Моли да бъдат отменени наказателното постановление като неправилно и незаконосъобразно и решението на СРС.

Ответникът по касация - Началник сектор в СДВР, ОПП редовно призован, представлява се от юрк. М. с представено по делото пълномощно. Оспорва касационната жалба и моли съда отхвърли същата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура - прокурор К. изразява становище, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Административен съд – София град, XI – ти касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 217 и следващите от АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в законовия срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, чрез надлежно упълномощен представител на легитимирано лице, имащо право и интерес да обжалва съдебния акт, съгласно разпоредбата на чл. 210, ал. 1 от АПК и при спазване на изискванията на чл. 212 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Въззивният съд е установил от фактическа страна, че на 06.03.2024 г. около 08.40 часа в [населено място], по ул. „Б. шосе“ с посока на движение от [улица] към АМ-Х., касаторът е управлявал технически неизправен личния си лек автомобил марка „Нисан“, модел „Примера“ с рег. [рег.номер на МПС] , като неизправността е в шумозаглушителната уредба - липсвало последното крайно гърне на шумозаглушителната уредба, чиято основна функция е основно шумозаглушаването, което прави неизправността значителна, тъй като въздействието върху околната среда е отрицателно.

За констатираното нарушение на касатора е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 1214945 от 06.03.2024 г., в който

актосъставителят квалифицирал горното като административно нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Актът бил подписан от нарушителя без възражения.

Въз основа на така съставения акт и съобразявайки материалите в административнонаказателната преписка, било издадено и процесното НП № 24-4332-005969 от 21.03.2024, с което на М. С. за извършено административно нарушение на нормата на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл. 179, ал. 6, т. 2 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка от събраните по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя Д. И. З. и на свидетеля по акта Г. П. П., въззивният съд е приел, че в проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения и АУАН е съставен, а НП е издадено при правилно приложение на относимите към извършеното материалноправни норми. Съдът е приел, че безспорно е доказано извършеното нарушение вменено на касатора и е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност, поради което и потвърдил оспореното НП.

Този извод е правилен и решението на въззивната инстанция не страда от релевираните с касационната жалба пороци. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки подробни мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи.

Правилно въззивният съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение и налагането на административно наказание са извършени от компетентните административни органи, при изяснена фактическа обстановка, в предвидената от закона писмена форма и съдържание, при спазване на установения ред и в сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, като и двата акта съдържат изискуемите съобразно разпоредбите на чл. 42, ал. 1 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН реквизити, в това число описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, посочване на времето и мястото на извършването му, нарушените законови разпоредби и доказателствата, които го подкрепят.

С Наказателното постановление на касационния жалбоподател е вменено извършване на нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Правната квалификация на нарушението е определена правилно от административнонаказващия орган, а именно изразяващо се в управление на МПС със значителна техническа неизправност - „неизправността в шумозаглушителната уредба“, което от своя страна оказва неблагоприятно въздействие върху нивото на шума.

Съгласно нормата на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат технически изправни. Под техническа изправност следва да се разбира нормално функциониране на всички системи на моторното превозно

средство. Съгласно чл. 101, ал. 4 от ЗДвП, неизправностите и тяхната класификация се определят с наредбата по чл. 147, ал. 1 от същия закон, съответно Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства (Наредба). С Приложение № 5 към чл. 31, ал. 1 от Наредбата е приета и Методика за извършване на периодичен преглед за проверка на изправността на превозните средства. В разпоредбата на чл. 37 от посочената Наредба са категоризирани неизправностите - незначителни, значителни и опасни, като същите са дефинирани в по - разгънат вид, спрямо ЗДвП.

Първоинстанционният съд е приел, че въз основа на показанията на свидетеля Д. З. и свидетелят Г. П. са установени основни значими за изясняване предмета на производството факти и обстоятелства.

Установяването на нарушения на правилата за движение по пътищата е в правомощията на всички служители на службите за контрол, като техните проверки се извършват на място със спирането на конкретно МПС за проверка. В процесния случай, при извършване на проверката, актосъставителят Д. З. и свидетелят Г. П. са установили неизправността в шумозаглушителното устройство – липсата на последното крайно гърне. За установяването на това обстоятелство не са необходими специални познания, както и използването на специализирана техника. Естеството на неизправността – липсата на последно гърне, пряко възприето от свидетелите на неизправността е достатъчно, за да се приеме, че не е необходимо допълнително разследване и прилагане на други критерии и използване на други средства при оценка на неизправността. Тя е била пряко възприета от двамата разпитани свидетели, като проверката извършена от полицейските служители е обусловена от това, че автомобила е издавал „шум, който е по-различен от останалите“. Липсата на крайно гърне и последиците при управление на такова МПС за останалите участници на пътя, могат лесно да бъдат установени не само от контролните органи, а и от останалите участници на пътя. Самата липса на част от системата за намаляване на шума предполага оказването на неблагоприятно въздействие върху нивото на шума. Не е необходимо и специално измерване с измервателно средство, тъй като констатациите са, че не е било налице въобще шумозаглушително устройство, а не че е имало такова устройство, било то видоизменено или заместено от друго подобно, например като тръба. Разпитан в съдебното заседание актосъставителят изрично уточнява, че шумозаглушаващо устройство е липсвало. Показанията му се потвърждават и от показанията на Г. П., който и очевидец на нарушението. Настоящият съдебен състав кредитира показанията на тези двама свидетели като логически свързани, обективни и безпристрастни. И двамата свидетели са били на място при извършване на проверката и са възприели състоянието на автомобила към този момент.

Анализът на събраните доказателства и формираната фактическа обстановка навеждат на извод, че направеното описание в АУАН и в издаденото въз основа на него НП съответства на законовото изискване за пълно, ясно и недвусмислено словесно описание на нарушенията, тъй като са посочени всички елементи на съставите, които са нарушени, посочени са и съответните законни разпоредби, за които се твърди, че са нарушени, като разминаване между фактическо и правно положение не съществува; нарушението е квалифицирано от актосъставителя и наказващия орган по чл. 139, ал.

1, т. 1 от Закона за движението по пътищата, съгласно която разпоредба движещите се по пътя превозни средства трябва да бъдат технически изправни, а в АУАН и в НП изрично е записано, че пътното превозно средство се движи със значителна техническа неизправност. Този факт е безспорно установен по делото, в хода на съдебното производство не е установена различна фактическа обстановка от описаната в акта, съставен на касатора, както и издаденото въз основа на него наказателно постановление. Доказателствената сила на АУАН не само, че не е оборена, но е безспорно установена.

От събраните по делото доказателства се установява доказаност на нарушението, вменено на касационния жалбоподател. Административнонаказателната му отговорност е ангажирана за това, че е управлявал технически неизправно пътното превозно средство с повреда на шумозаглушителното устройство („липсва крайно гърне“). Този извод следва от граматическото тълкуване на т. 8.1.1. от Методиката за извършване на периодичен преглед за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства, представляваща Приложение № 5 към чл. 31, ал. 1 от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г., видно от която повредата в системата за намаляване на шума е квалифицирана като значителна неизправност поради две причини, посочени съответно в буква „а“ – нивото на шума превишава допустимото съгласно изискванията, и буква „б“ – част от системата за намаляване на шума е хлабава, повредена, неправилно монтирана, липсва или очевидно изменена по начин, който би оказал неблагоприятно въздействие върху нивото на шума; много сериозен риск от падане. От установените по делото факти и обстоятелства се установява, че в разглеждания казус, отговорността на касатора е ангажирана в хипотезата на т. 8.1.1., буква „б“, предложение четвърто от Методиката поради, което не е необходимо изрично посочване на степента на въздействие на повредата върху околната среда и в какво се изразява това въздействие. Самата повреда на част от системата за намаляване на шума предполага оказването на неблагоприятно въздействие върху нивото на шума (т. 8.1.1., буква „б“ от Методиката), респ. върху околната среда /§ 6, т. 72 от ДР на ЗДвП/.

Съгласно легалната дефиниция, регламентирана в § 6, т. 72 от ДР на ЗДвП „значителни неизправности“, включително при укрепването на товара, са откритите по време на проверка неизправности, които могат да засегнат безопасността на превозното средство или да имат въздействие върху околната среда, или да породят риск за други участници в движението по пътищата, както и други по-значителни несъответствия. Значителната техническа неизправност се състои в липсата на последното гърне на МПС и при наличието на такава може да се квалифицира като неизправност на същото, след като го няма и не може да се изпълняват функциите, произтичащи от наличието му и техническото му предназначение.

Настоящата съдебна инстанция приема за правилно възприетото от въззивния съд, че газовете са излизали свободно, непосредствено под резервоара на автомобила, а същият се намира под задните пасажерски седалки и над това крайно гърне, като е било налице опасност от прекомерно нагряване на горивния резервоар и завишен риск от самовзривяване.

Правилно от въззивната инстанция е установено, че нарушението е извършено виновно от касатора, тъй като от показанията на свидетелите нарушителят е съзнавал за извършването на нарушение, в процесният случай се касае не само за повреда, а за очевидна липса на елемент от автомобила, като вредите за околната среда и рисковете от тази липса са били съзнавани от нарушителя към момента на установяване на нарушението.

Касационната инстанция не споделя възраженията на жалбоподателя, че в съдебното заседание актосъставителят и свидетелят по акта очертават различна фактическа обстановка от описаната в наказателното постановление, тъй като и двамата, в разпитите си посочват, че автомобила е управляван с неизправно шумозаглушително устройство като неизправността е била в шумозаглушителната уредба - липсвало последното крайно гърне.

Настоящата касационна инстанция не приема, че за нарушението може да бъде приложена нормата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като при липсата на елемента от шумозаглушителната уредба, автомобила е станал не само нарушаващ околната среда чрез шума, който се допуска да навлезе в нея, но и опасен. Извършаното нарушение също така не разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с другите деяния от съответния вид. Приема за правилни изводите и по отношение на размера на наложената санкция, като същата е определена съобразно правилата на чл. 27, ал. 1 и ал. 5 от ЗАНН и е годна да изпълни заложената в чл. 12 от ЗАНН цел на закона. В тази връзка уместно е да се отбележи, че в справка картон на водача има неспазвания от страна на касатора на правилата за движение по пътищата, което поведение също не предполага разглеждането на случая като маловажен. Предвид това обстоятелство, санкцията на водача, правилно е определена по чл. 179, ал. 6, т. 2 от ЗДвП.

Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по смисъла на чл. 218, ал. 2 от АПК, във вр. чл. 209, т. 1 и т. 2 от АПК и тъй като касационната инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и въз основа на направеното искане, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция - юрисконсултско възнаграждение. Съобразно изискванията на чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН, същото следва да се определи по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София-град, XI-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5357 от 11.12.2024 г., постановено по НАХД № 20241110215551/2024 г. описа на Софийски районен съд, 122 състав.

ОСЪЖДА М. М. С. с ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР при Министерство на вътрешните работи разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

- 1.
- 2.